

РЕШЕНИЕ

№ 6000

гр. София, 19.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 14.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2352** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Г. Б. П. срещу Решение № 1040-21-122/10.02.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град., с което са потвърдени Разпореждане № 212-00-4913-5 от 09.12.2019 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО, Разпореждане № 212-00-4913-6 от 09.12.2019 г. на длъжностно лице по чл.54ж. ал.1 от КСО и Разпореждане № 214-00-4913-7 от 09.12.2019 г. на длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от КСО.

Жалбоподателят счита, че решението на директора на ТП на НОИ - С. град е постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби, в несъответствие с целта на закона и необоснованост, като моли да бъде отменено.

П. прави възражение, относно материалната компетентност на лицата издали процесното решение в настоящото съдебно производство и съответно разпорежданията, които са потвърдени от него.

На следващото място, жалбоподателят счита, че Решение № 1040-21-122/10.02.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град е издадено в нарушение на разпоредбите на чл. 59, ал.2, т.2, т.4, т.7 от АПК. Счита акта за издаден в нарушение на

административнопроизводствените правила, поради нарушение на чл. 34,ал.3 АПК.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован не се явява, представлява се от адв. М.- САК, която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.Претендира разноски.

Ответникът по жалбата - Директор ТП на НОИ – С.- град, редовно уведомен не изпраща представител. Чрез юрисконсулт К. П., оспорва жалбата като неоснователна в писмени бележки, които представя по делото.Излага аргументи за законосъобразност на оспорения акт и иска жалбата да се отхвърли. Претендира юрисконсулско възнаграждение и направените разноски по делото за СГЕ.

СГП- редовно призована, не изпраща представител.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Със заявление от 02.07.2015 г. жалбоподателя е сезирал административния орган с молба за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. Към него е приложил заповед № 402/01.06.2015 г., издадена от осигурител “МАЙ КУРИЕР“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 01.06.2015г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от Кодекса на труда /КТ/, трудова книжка № 928/16.07.1974 г. и Обр. УП-3 № 402/01.06.2015 г.

Предвид представените от П. документи и наличните данни, подавани по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с Разпореждане № 212-00-4913-1 от 02.07.2015 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 01.06.2015 г. до 31.05.2016 г. в размер на 7,20 лв. дневно.

На 12.10.2015 г. Г. П. подава декларация за промяна в обстоятелствата за изплащане на ПОБ, в която декларира изплатено обезщетение за оставане без работа на основание чл. 222, ал. 1 от КТ за период от 01.06.2015 г. до 30.06.2015 г.

С Разпореждане № 214-00-4913-2 от 09.10.2015 г. е спряно изплащането на ПОБ, считано от 01.06.2015 г., с мотиви: “Обезщетение за оставане без работа”. С разпореждане № 212-00-4913-3/09.10.2015 г. на основание чл. 54ж, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 1 от КСО е постановено П. да възстанови недобросъвестно полученото ПОБ за периода от 01.06.2015 г. до 30.06.2015 г. в размер на 158,40 лв. и дължимата лихва в размер на 2,48 лв. С Разпореждане № 212-00-4913-4/12.10.2015 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54г, ал. 3 от КСО е възобновено изплащането на отпуснатото с разпореждане № 212-00-4913- 1/15.07.2015 г. ПОБ.

Във връзка с извършване на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ- С. град предвид подадените от “МАЙ КУРИЕР“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, е била назначена проверка по разходите на Държавното обществено осигуряване /ДОО/ на осигурителя за периода от 01.11.2014 г. до 24.07.2019 г. Резултата от проверката е обективизиран в Констативен протокол № KB-5-21-00597604/24.07.2019 г. на контролен орган при ТП на НОИ-С. град.

При извършената проверка е установено от Търговския регистър /ТР/, че “МАЙ КУРИЕР“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е регистрирано на 21.03.2011 г., със собственици на капитала и управляващи Е. С. и Х. И.. С вписване в ТР от 04.11.2014 г. е оповестено преобразуване на дружеството в ЕООД с едноличен собственик и управител В. А.. По партида на дружеството в ТР - обявени актове от 04.11.2014 г. до момента на проверката, се констатира, че няма подавани годишни финансови отчети за извършена дейност. За периода от 01.01.2014 г. до 24.07.2019 г. от дружеството са били подадени уведомления за сключени трудови договори за общо 94 лица. За установяване на контакт с управителя на дружеството е поисканото съдействие от СДВР, при което е установено, че по данни на МВР лицето В. А. е напуснал страната на 14.11.2014г. и не се е завръщал. Не е предоставена първична счетоводна и разплащателна документация на дружеството.

Установено е, съгласно постъпило в ТП на НОИ - С. град уведомително писмо вх. № 1042-21- 44#9/18.07.2019 г. от ТД на НАП - С., че относно „МАЙ КУРИЕР“ ЕООД няма данни за подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО за периода от 2014 г. до 2018 г., няма данни за регистриран касов апарат и фискална памет /ЕКАФП/, няма данни за регистрирани търговски обекти. Установено е, че данните с декларация образец № 1 и образец № 6, както и уведомленията по чл. 62, ал. 5 от КТ са подавани по електронен път с КЕП, с титуляр подписа „МАЙ КУРИЕР“ ЕООД - В. А..

Предвид обстоятелството, че липсват данни за извършвана търговска дейност от дружеството, съответно трудова дейност от лицата за които са подавани данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи са приели за установено, че не е възникнало основание за осигуряване по смисъла на чл.10 от КСО.

С оглед установеното, са предприети действия от НОИ за служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба №Н-8 от 29.12.2005г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (отм.). Подадените от дружество „МАЙ КУРИЕР“ ЕООД, данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от месец 11.2014г. до месец 03.2019г. вкл., са заличени. Предвид изложеното, административния орган е приел, че Г. П. не е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО по правоотношението с [фирма], като данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, послужили при преценката по правото на ПОБ през 2015г., са заличени.

Въз основа на изложеното административният орган – ръководител на контрола по

разходите на ДОО е издал три разпореждания съответно за отмяна на разпореждане на отпускане на парично обезщетение за безработица ПОБ, отказ за отпускане на ПОБ и за възстановяване на добросъвестно получено ПОБ от жалбоподателя, поради служебно заличаване на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО от осигурител „Май куриер“ ЕООД.

В законоустановения срок по чл.117, ал.2, т.2 от КСО разпорежданията са оспорени пред директора на ТП-НОИ С.-град които издал обжалваното в настоящото производство Решение №1040-21-122/10.02.2020г., с което е отхвърлил оспорването, като неоснователно.

В съдебно заседание,проводено на 28.10.2021г.,процесуалният представител на ответника е оспорил истинността на Удостоверение № 402/01.06.2015г. и трудова книжка/стр.96-107/ и е направил искане за допускане на съдебно-графологична /СГЕ/ експертиза. По повод оспорването с определение на съдът е допусната графологическа експертиза със задача да изследва подписите, положени от управителят на дружество „Май куриер“ ООД в удостоверение № 402/01.06.2015г. и трудова книжка/стр.96-107/ на Г. Б. П.. Съгласно заключението на вещото лице подписите за управител/ръководител на „Май куриер“ ООД в Удостоверение № 402/01.06.2015г. и Трудова книжка – страници 24 и 25 и тези от сравнителния материал се различават по общи и частни признаци и не са положени от управителя на „Май куриер“ ООД В. Антовски. Съдът кредитира, заключението на вещото лице. С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК,съдът приема, че Удостоверение № 402/01.06.2015г. и Трудова книжка на жалбоподателя не отразяват вярно посочените по- горе обстоятелства за трудовия стаж на жалбоподателя в цитираното дружество /т.е. неистински документи/и като такива следва да бъдат изключени, като доказателство по делото.

По делото са събрани допълнително писмени доказателства - писмо от ДИРЕКЦИЯ МИГРАИЦЯ ПРИ МВР от 12.07.2021 година, с което представят данни за преминавания на В. А. през граничните пунктове на страната, писмо от ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ на КОМИСИЯ ЗА РЕГУЛИРАНЕ НА СЪОБЩЕНИЯТА от 29.07.2021 година, с приложени заявление за регистрация за извършване на неуниверсални пощенски услуги с вх. № 08-01-69/19.02.2013 година и приложенията към него от дружеството „Деливъри Експрес България“ ООД; Уведомително писмо с вх. № 12.01-441/17.02.2014 година за промяна на наименованието на „Деливъри Експрес България“ ООД на „Май Куриер“ ООД; копие на Удостоверение № 0129-1/18.02.2014 година; Протоколно решение № 2/21.01.2021 година; Доклад към Протоколно решение № 2/21.01.2021 година на КЕВР и таблица с обобщена информация за оператори, които не са предоставили отчет на дейността си през 2017-2018 и 2019 година.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законсъобразността на оспорения административен акт на основание

чл.168, ал.1 във връзка с чл.146 от АПК, намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес, в законово установения срок по чл.118, ал. 1 от КСО и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е Решение №1040-21-122 от 10.02.2021год. на ръководителят на ТП-НОИ С.-град, което е постановено от материално и териториално компетентния по смисъла на чл.117, ал.1, т.2, от КСО административен орган - директор на ТП на НОИ–С.-град. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила. Процесните разпореджения издадени от ръководител на осигуряване за безработица ТП на НОИ –С. град на НОИ са издадени въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО, при които е установено, че жалбоподателят не е имал качеството на осигурено лице. Обжалвани са по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред които подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт за наличие на предпоставките по 114, ал. 2, т. 2 от КСО, чл.54ж, ал.1 от КСО и чл.54ж,ал.2, т.1 от КСО. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, за незаконосъобразност на Разпореджане № 212-00-4913-5 от 09.12.2019 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО, Разпореджане № 212-00-4913-6 от 09.12.2019 г. на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО и Разпореджане № 214-00-4913-7 от 09.12.2019 г. на длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от КСО. Разпоредженията съдържат необходимите реквизити на индивидуален административен акт - дата на издаване, наименование на органа, които ги издава, вкл. номер и дата на заповед за компетентност на длъжностно лице, което е издало всяко от разпоредженията, наименование на акта и адресата на същия. Всеки от административните актове е мотивиран, съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в разпоредителната част волеизявлението на органа. Мотивите на постановените административни актове не са формални и жалбоподателят е упражнил своевременно и адекватно правото си на защита.

Разпоредженията предмет на контрол са издадени от компетентен административен орган. Разпоредженията са обективирани в изискуемата писмена форма и съответстват на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК за съдържание и реквизити. В

проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, представляващи основание за отмяната му.

Основният спорен въпрос по делото се свежда до това, дали жалбоподателят е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО и отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО, доколкото дружеството работодател е осъществявало дейност.

Според разпоредбата на чл.10, ал.1 от КСО осигуряването възниква от деня, в които лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 от КСО и за които са внесени или дължими осигурителни вноски.

Предвид разпоредбата на чл.10, ал.1 от КСО осигуряването възниква от деня, в които лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 от КСО и за които са внесени или дължими осигурителни вноски.

Съгласно §1, т.3 от ДР на КСО „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Следователно, за да се счита едно лице за осигурено и да има право на парични обезщетения и помощи,предвидени в кодекса е необходимо по отношение на него да са налице едновременно следните условия: да извършва трудова дейност, която е основание за осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО и да са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждение.

Съгласно текста на чл.54а, ал.1 от КСО, за да бъде налице правото на обезщетение на жалбоподателя е необходимо да бъдат налице кумулативно следните предпоставки –лицето да има внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването; да има регистрация като безработно в Агенцията по заетостта; да не е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Р България или пенсия за старост в друга държава, да не получава пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл.68а или професионална пенсия по чл.168 от КСО и да не упражнява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл.114а, ал.1 от КТ.

Дори и да се приеме, че към момента на настъпване на осигурителния риск е било налице валидно възникнало трудово правоотношение за жалбоподателя с фирма „Май куриер“ ООД, то не е било налице валидно осигурително такова. Решаващия орган е достигнал до правилния извод, че наличието на трудово правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение. Не е достатъчно лицето да има валидно възникнало трудово правоотношение, а следва реално да осъществява трудова дейност въз основа на това правоотношение. В този смисъл е практиката на ВАС - Решение No211/08.01.2016 г.на ВАС по адм.д. No3681/2015 г. И др. Поради това, съдът не възприема възражението на

жалбоподателя, че извършването на дейност по смисъла на Търговския закон, за периода от м.11.2014 г. до м.03.2019 г., не е елемент от фактическия състав за възникване правото на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО. Според съда, липса на осъществяване на търговска дейност от дружеството-работодател установява, че жалбоподателят не е упражнявал трудова дейност, респективно за него не са били внесени или дължими осигурителни вноски, които условия са сред основните елементи от фактически състав за определяне на правото на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО. В този смисъл, съдът намира за неоснователни твърденията на жалбоподателя, че административният орган не е взел предвид и не е съобразил всички относими факти по спора при преценка правото на жалбоподателя на парично обезщетение за безработица.

Съдът намира за неоснователни доводите на защитата, че административният орган е приложил неправилно разпоредбата на чл. 114, ал. 2, т.2 от КСО, тъй като същата е в сила от 01.01.2017г. /обн.ДВ, бр.98/2016 г./Разпоредбата на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО предвижда изрично, че добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение-когато след изплащането им са представени нови доказателства или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Доколкото се касае за извършен последващ контрол от органи на ТП на НОИ - С.-град относно подадените от „Май куриер“ ООД данни по реда на чл.5, ал.4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход и назначената в тази връзка проверка по разходите на ДОО на осигурителя за периода от 01.11.2014 г. до 24.07.2019г. резултатите, от която са обективирани в Констативен протокол № КВ-5-21-00597604/24.07.2019 г. /л.24/ са установени нови данни и обстоятелства, имащи значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. Въз основа на установените нови данни е извършена нова преценка на правото на обезщетение за безработица на жалбоподателя. Новата преценка е направена след влизане в сила на разпоредбата на чл.114, ал.1, т.2 от КСО /т.е. след 01.01.2017г./, поради което административният орган напълно правилно, обосновано и законосъобразно е приложил действащата нормативна уредба и в частност материалноправната разпоредба на чл.114, ал.2, т.2 от КСО в т.см. Решение No2268/18.02.21г. на ВАС, по адм.д. No9466/2020 г. VI отд., Решение № 5383 от 27.04.2021 г. по адм. дело № 2806/2021 г., VI ОТД. на ВАС.

В хода на съдебното производство по инициатива на жалбоподателя, бяха събрани допълнителни писмени доказателства, които не променят крайния

извод за законосъобразност на оспорения в настоящото производство акт.

В хода на съдебното производство, от страна на ответника е оспорена истинността и съдържанието на представените от процесуалният представител на жалбоподателя Удостоверение № 402/01.06.2015г. и Трудова книжка – страници 24 и 25. Във връзка с това и с протоколно определение е назначена графологическаекспертиза на подписите, положени за управител на дружество фирма „Май куриер“ ООД. Поставената задача е да се установи дали подписите в представена от процесуалния представител на жалбоподателя трудова книжка на стр. 24-25 са поставени от управителя на дружество „Май куриер“ ООД В. Антоvски. Прието е заключение на вещото лице Д. Д., съгласно което вещото лице прави заключение, че подписите в трудовата книжка и тези от сравнителния материал се различават по общи и частни признаци.

Съдът изцяло кредитира експертизата, заключението от която е в същия смисъл в който се установяват и фактите по предоставена от Дирекция „Миграция“ на МВР, информация, че лицето В. Антоvски с излязъл от територията на РБ , на 14.11.2014 г. в 20:36 часа . От тази дата насам не са налични данни лицето да е влизало в РБ, което от своя страна съответства на приетото от ответника в оспореното решение, че няма как В. Антоvски да е разписал гореописаните документи.

С молба от 04.04.2022г. приета в о.с.з. от 14.07.2022г. жалбоподателя поискал да бъдат поставени допълнителни въпроси на ВЛ, които съда счита за неотнoсими към предмета на доказване и поради това не уважава искането на жалбоподателя. В същото с.з. е приета без възражение съдебно-графологична експертиза и процесуалния представител на жалбоподателя изрично заявява, че няма да сочи нови доказателства и няма искане по доказателствата, поради коато съда е приключил съдебното дирене.

Жалбоподателят не успя да обори изводите на контролните органи, че не е осъществявал трудова дейност при въпросния осигурител, съответно, че за него не е възникнало задължение за осигуряване, а от там и че не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО и § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО. Изложеното налага извода за осъществяване на предпоставката на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО за издаване на разпореждане за възстановяване на получената сума за обезщетение за безработица.

Затова настоящият състав намира, че административните актове, предмет на съдебен контрол са издадени при наличие на посочените в закона материални предпоставки и съответства на относимите правни норми. При осъществения съдебен контрол не се констатираoт отменителни основания по чл. 146, т. 4 от АПК.

С оглед на изложеното, с обжалваното решение правилно са потвърдени

горепосочените разпореждания на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО и длъжностно лице по чл.114, ал.2 от КСО, съответно за отмяна на разпореждане на отпускане на парично обезщетение за безработица ПОБ, отказ за отпускане на ПОБ и възстановяване на добросъвестно получено ПОБ, поради служебно заличаване на данните, подадени по реда на чл.5, ал.4 от КСО от дружеството „Май кериер“ ООД за лицата, работили по трудови правоотношения с дружеството за периода от м.11.2014 г. до м.03.2019 г.. включително.

Относно разноските.

При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалият по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл.24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100.00 лв. и 404,30 лева за съдебно-графическа експертиза.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Б. П. срещу Решение № 1040-21-122/10.02.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град., с което са потвърдени Разпореждане № 212-00-4913-5 от 09.12.2019 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО, Разпореждане № 212-00-4913-6 от 09.12.2019 г. на длъжностно лице по чл.54ж. ал.1 от КСО и Разпореждане № 214-00-4913-7 от 09.12.2019 г. на длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от КСО.

ОСЪЖДА Г. Б. П. с ЕГН: [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Териториално поделение на Националния осигурителен институт - С.-град сумата от 504,30 лева /100 лв. юрисконсултско възнаграждение и 404,30 лева за съдебно-графическа експертиза. /, представляваща сторените разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14 дневен срок от съобщаването му пред ВАС.

СЪДИЯ: